

tragtning, at hvis Landstinget ikke slutter sig til det Skridt, der i dette Anliggende er gjort i Folkethinget, da desavouerer det Folkethinget, og svækker den Betydning, som de Forhandlinger, som der ere førte om denne Sag, iøvrigt maatte have.

Blechingsberg: Hvorledes man vil handle i den nærværende Sag, troer jeg ganske maa berøve paa Eens egen Overbeviisning, og jeg troer, at i den Henseende maa man holde sig fri for Indflydelsen af, hvorledes der er handlet paa et andet Sted. Hvad mig angaaer, da beklager jeg høilig, at Hs. Majestæts Ministerium ikke har seet sig istand til endnu at forelægge Rigsdagen de politiske Actstykker, som ere yngre end sidst afvigte Septbr. Maaned, som man med Længsel imødeser, og som skulde indeholde en Begrundelse af den Retning, som den Allerhøieste Kundgjørelse af 28de Januar indeværende Aar antyder, at Ministeriet skulde være tilbøielig til at følge. Men uagtet jeg, som meldt, høilig beklager dette og vilde ønske, at det i denne Henseende snarest muligt maatte blive anderledes, foreligger der dog efter min Overbeviisning ikke Facta, hvorpaa jeg vilde driste mig til at støtte en Udtalelse om Mangel paa Tillid til det nærværende Ministerium. Det er saaledes ikke af den Grund, at jeg vil stemme for denne Sags videre Fremme, men fordi jeg troer, at det er i den gode Sags Interesse, at Ministeriet faaer Leilighed til at udværlø Anskuelse med det nærværende Thing, ligesom Tilfældet har været paa et andet Sted.

Kjerfegaard: Det er vist meget rigtigt bemærket af den ærede Taler der i dette Dieblik satte sig, at, hvorledes der skal stemmes i denne Sag, det kommer ganske særdeles, og fremfor i de fleste andre Sager, an paa Eens egen personlige Overbeviisning og Følelse, og at det altsaa forsaavidt er denne Bestemmelse uvedkommende, hvad der maatte være sagt eller skeet der, hvorom det hedder, at Noget foregaaer paa det andet Sted. Imidlertid skal jeg dog, med Hensyn til de Forhandlinger, der fremkaldte denne Ditring af den ærede Rigsdagsmand, bede om Tilladelse til at bemærke, at, just fordi det er Eens egen samvittighedsfulde Overbeviisning, der skal afgjøre

Sagen, vedkommer det os ogsaa ved denne Leilighed mindre end ellers, hvad der maatte være sagt paa et tredje, fjerde eller femte Sted; og at derfor, naar den ærede Rigsdagsmand for Følter (Stampe) har paabe-
raabt sig, hvad Stemmer af Vægt have sagt og ikke sagt, hvad Stemmer, som han lagde særdeles Vægt paa, havde yttret eller ikke yttret dette Anliggende angaaende, saa bør disse os ubekjendte Stemmer heller ikke her kendes berettigede til saaledes at gjøre sig gjældende. Jeg skal altsaa bede om Tilladelse til, ganske i Overensstemmelse med den sidste ærede Taler, i Henseende til hvad der her skal besluttes, at vise tilbage til den vægtige Stemme, som vi alle bære i os og med os, hvad enten vi vaage eller sove, og som nok vil erindre os om, under hvilke Forhold og Udfigter, med hvilke Beslutninger og Løfter vi stillede os til den danske Nations Tjeneste, dengang vi valgtes til det Hverv, vi nu beklæde. Den Stemme agter jeg netop at følge i denne Sag, og det er denne Stemme, der har bestemt ogsaa mig til, vissefælgelig ikke uden efter lang og moden Overveielse og til Trods for mangfoldige Betænkeligheder, at fatte den Beslutning, at slutte mig til og være med ved det Forslag, som for Dieblirket foreligger det høit-
ærede Thing. Jeg er, det tør jeg sige om mig selv — og jeg troer, jeg tør sige det Samme om Forslagsstillerne, jeg virker sammen med i dette Dieblik — ikke hvad man i Almindelighed kalder en Leder. Og vi ville saaledes, naar det kunde undgaaes, allermindst føle os drevne til at fremstille os som Ledere i Anliggender af en saa overvætted Bigtighed, af saa stor Ansvarssuldighed som det nærværende. Men vi have følt en Trang i vort Hjerte til at gjøre Noget, for at modarbejde og hindre, hvad vi ansaae nødvendigt at hindre for vort Fædrelands hele fremtidige Vels Skyld. Vi have overveiet det med Andre, vi have hørt forhandle og omtale af Andre, og det tidt og mange Gange, det Spørgsmaal, hvad der da skulde gjøres, det Spørgsmaal, naar det skulde gjøres, det Spørgsmaal, hvorledes det skulde gjøres; vi have hørt de utallige Indvendinger og Vanskeligheder, der altid reise sig mod et hvert bestemt Skridt, og som altid gjøre, at